

her. Kommunalbestyrelserne ved nemlig overordentlig godt i hver Kommune, hvem de faa Mænd er, der ikke saar Vintersæd, og saa ligger det nær, at vedkommende Landmand, der ikke har saaet Vintersæd, faar forelagt et Skema til Udfyldning, som han skal underskrive med sit Navn og indstaa for den rigtige Udfyldning af. Derpaa skal der gives Oplysning om det dyrkede Areal, Skifteantallet, og hvis de er uregelmæssige, kan man tage $\frac{1}{8}$ af Arealet, saa ved man, hvor stort Areal vedkommende Landmand regelmæssigt burde have saaet Vintersæd i, og saa kan man meget vel overlade til Sogneraadet at afgøre, hvad der under de givne Forhold og Omstændigheder vil være den normale Afgrøde, og saa kan vedkommende betale Skatten, hvis han ikke har Korn, eller levere Korn efter dette, men ikke efter Hartkornet. Vil man saa lade Amsraadet vælge et Overskøn i disse Tilfælde, kan man meget vel gøre det. Det drejer sig ikke om et meget stort Antal Landmænd, der ikke har saaet Vintersæd, i alt Fald ikke naar man tager det kommunevis. I mange Kommuner vil der slet ingen være, og i de Kommuner, hvor der er flest, vil det kun være et begrænset Antal. Denne Fremgangsmaade er meget enklere, og det mener jeg, vil være tilstrækkeligt for i Aar, naar man saa faar et nyt Lovforslag for det kommende Aar, for Høsten 1917, hvis Bestemmelser ikke kommer saadan bag paa Landmændene som dem, der her er Tale om. Det bør de nemlig ikke.

Endelig forekommer det mig, at dette Lovforslag, som jeg berørte før, i Virkeligheden svæver i Luften, fordi vi ikke ved noget om, hvorvidt vi mangler Brødkorn. Afgørelsen beror paa et Skøn, paa den Tælling, man er i Færd med at foretage, og som ikke er færdig. Men det bør fastholdes, at der virkelig Mangel, og skal der suppleres med Byg, bør Regeringen købe det straks, mens der er noget, og ikke slaa sin Lid til en Ligning, der efter min Opfattelse vil give meget lidt Korn. Og selv om man faar Skatten, kan der jo ikke bages Brød af den lige saa lidt som af Maksimalprisen. Men har vi tilstrækkeligt Brødkorn i Landet, er Lovforslaget jo overflødigt. Som jeg allerede har nævnt, billiger jeg fuldt ud, at der angaaende næste Aars Kornordning træffes Bestemmelser, hvorved de, der ikke dyrker Vintersæd, kommer til at levere Byg i Stedet for, svarende til en normal Afgrøde under Hensyn til Jordens Beskaffenhed og Kultur paa det paagældende Sted.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at udtale Haabet om, at Rigsdagen vil vedtage en Ordning ikke blot for i Aar, men ogsaa for det kommende Aar, der ikke gør Uret mod de Landmænd, der har gjort deres Pligt og ikke sætter Brødkornet i 2den Klasse, saaledes som det er sket hidtil. Det er min Overbevisning, at man da ikke vil komme til at mangle Brødkorn i dette Land, saa lykkeligt er vi stillede.

Det foreliggende Lovforslag beskæftiger sig kun med Korn til Menneskeføde, og det er selvfølgelig ogsaa det vigtigste. Næst derefter kommer Spørgsmaalet om Korn til Dyrene, til Produktionen, og her er vi vel desværre saadan stillede, at gode Raad er dyre. Foderkager, som der ikke er Maksimalpris paa, har vi heldigvis en Del af her i Landet til Kvæget, men det bliver snart galt, i hvert Fald i Jylland, med Foder til Svinene. Der er flere Steder, hvor der ikke er Majs eller Byg at købe. Vi har i den sidste Tid set, at Slagterierne har sat Vægten op for at blive fri for at faa Svin, og saa staa de store Svin og æder i kort Tid det, de mindre kunde leve længe af. Under disse Forhold forekommer det mig, at alt, hvad der er her i Landet af Foderkorn og Majs, bør gøres anvendeligt til den dyriske Produktion, navnlig til Svinefoder. Jeg gør opmærksom paa, at der utvivlsomt anvendes og er anvendt — maaske navnlig siden vi fik Maksimalpris paa Majs — meget store Mængder af Majs til Hestefoder, og det er sagt, at der er reserveret betydelige Mængder af Majs til Hærens Heste. De skal faa fra 30,000 til 40,000 Pund Majs om Dagen. Jeg vil henstille til Regeringen, hvis der kan købes Havre til Hestene, at foretrække det og lade Majsen blive fri til Foder til Svinene.

Det nytter ikke at stikke Hovedet i Busken. Er der ikke Udsigt til snart at faa nogen Tilførsel, lad saa Befolkningen blive klar over, at den jævnt og roligt efterhaanden kan indrette sig paa Besætninger, der svarer til deres egen Avl. Derved tror jeg, at man bedst afværger, at der sker en virkelig Katastrophe. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han har nogen Plan, eller om han lader det staa til, indtil det hele gaar i Staa. Det er ganske vist rigtigt at haabe det bedste, men det forekommer mig at være lige saa rigtigt at belave sig i Tide paa det værste, og det vil i denne Forbindelse sige, at vi ingen Tilførsler kan faa af Foderstoffer i den nærmeste Frem-